

paa ingen Maade. Man kunde vel ogsaa have ventet, at det ærede Medlem efter en saadan Udtalelse havde paavist, at de enkelte Linier ikke tilfredsstillede disse Forordninger. Nei, ikke med et Ord fik man Noget at høre derom.

Det ærede Medlem klagede derimod bitterlig over, at Flertallet havde votet, som han kaldte det, at binde Landet til en Udgift af 26 Millioner Kroner og for en Række af 18 Aar. Det fandt han overordentlig forstræffeligt; men i samme Aandebdrag traf han en forfærdelig Mængde af Baner frem; det ærede Medlem naaede op, tror jeg, til nogle og fyrgetiye, og det undrede mig virkelig, at han, siden vi dog skulde have et saa stort Gilde, ikke tillige foreslog os at anmode den ærede Indenrigsminister om at tilstille Udvalget de Projekter, som han har gjemt, og som ikke ere komne videre end til ham. Det vilde vistnok kunne forøge dette Antal med en ret betydelig Mængde og give Anledning til meget interessante Undersøgelser, som jo er Maalet for den Virksomhed, der nu tiltænkes Udvalget. Men jeg skal isørigt bemærke, at det jo er en Misforstaaelse, naar man tror, at Udvalgets Flertal ikke har taget Hensyn til de Forslag, som tidligere ere komne frem. Det er jo en Selvfølge, at der er en Mængde af disse Baneanlæg, som det ærede Medlem nævnte, som man meget godt har erindret, men som man strax kunde skyde ud, i det disse for de formaals Bedkommende, som man har anset for at være de, der burde tilfredsstilles, slet ikke kunne komme i Betragtning. Dernæst var det . . . (Udfryselse af S. A. Hansen). Det vinder det ærede Medlems Bifald; det glæder mig. Altsaa, der var dernæst andre Baneanlæg, som man naturligvis maatte sigte ud, fordi de kun i ringe Grad tilfredsstillede de fremsatte Forordninger, og det var efter nysigtig Overveielse af alle disse Forhold, at Flertallet i Udvalget kom til det Resultat, som det har foreslaaet Thinget. Derfor de Herrer tro, at Flertallet er gaaet svanger med den Tanke, at dette Forslag skulde vinde alle de Herrer's Bifald, saa forsikrer jeg Dem om, at det er meget langtfra. Jeg tror, at det maatte være en ren Gud, der skulde træde frem og foreslaa et Jernbanenet, som kunde tilfredsstille hele Folkethinget (Sag d: Det kan han maasse heller ikke). Nei, maasse ikke en Gang en Gud kan det. Altsaa kunde det langt mindre ventes, at et saa ringe Selskab af kun menneskelige Mænd som Udvalgets Flertal skulde kunne naae et saa ophøiet Maal. Men et ganske andet Spørgsmaal er det jo, om det dog ikke var muligt, at der derom, ligesom i Udvalget, kunde danne sig et Flertal, og skjøndt vi naturligvis ikke have haft den fjerneste Anelse om, hvorledes Sagen vilde stille sig her i Thinget, forekommer det mig ganske naturligt, at der var et vist Haab for, at Forslaget fra mange Sider vilde møde velvillig Smøbekommen her i Thinget, efter som det jo

allerede i Udvalget havde samlet forskjellige Interesser om sig. Nu er der jo i Virkeligheden ogsaa fra forskellige Sider, ogsaa her i Thinget, fremkommet Udtalelser, der vise, at dette Forslag ingenlunde anses for at være saa skræffelig uheldigt, som man fra flere andre Sider vil have det anset for. Der er kun et Punkt, som jeg her med et Ord skal berøre nærmere, fordi det maasse er det eneste, paa hvilket der efter min Overbevisning kan rettes en retfærdig Bebreidelse mod Udvalgets Flertal, og det er det, at det ikke har omtalt noget nærmere den Bane, som jeg formoder for et Dieblit siden blev omtalt af et æret Medlem fra Falster (Pedersen), nemlig Gjedser-Banen. Sagen er den, at Udvalgets Flertal, efter nogle Overveielse af dette Forhold, fandt, at, for at denne Bane overhoved skulde faae nogen Betydning, saa var der saa mange forskellige Overveielser, der maatte gaa forud, at man slet ikke kunde haabe at faae dette Spørgsmaal løst paa det nærværende Tidspunkt. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at der jo, som ogsaa det ærede Mindretal har udtalt, ikke for selve Dernes, Falsters og Solland's Bedkommende kan antages at være nogen særlig Grund til at forøge Banenettet der; men derimod er det jo ganske vist, at Tilveiebringelse af en gennemgaaende Trafik ad denne Vej har været paa Tale tidligere, og af Nogle anset for at være overordentlig heldig. For at imidlertid denne Trafik skal faae nogen som helst Betydning, skal jeg tillade mig at minde om, at foruden en Dampfærgeforbundelse mellem Sverig og Sjælland, hvilket jo har viist sig at være meget vanskeligt at opnaa, er der ogsaa internationale Forhold at ordne, og denne Ordning bliver dobbelt vanskelig (Udfryselse af S. A. Hansen) — det ærede Medlem kan vist faae Ordet efter mig. Jeg vil være det ærede Medlem meget taknemmelig, om han vilde tale efter mig og ikke sammen med mig. — altsaa denne Ordning vanskeliggjøres yderligere derved, at de sjællandske Jernbaner ere i Hænderne paa et privat Selskab, saa at de Forhandlinger, der derom maatte føres, vilde blive temmelig komplicerede, før disse Baner ere overgaaede til Staten. Endelig fordres der jo en Forlængelse af den sjællandske Sydbane ud til Masnedø, der fordres en Dampfærgeforbindelse til Drehowed, der fordres Anlæg af en Havn paa Gjedserodde, og der fordres en Dampfærgeforbindelse med Barmemünde. Alle disse Forhold ere saa komplicerede, at et Forslag i den Retning efter vor Formening ikke var til at gjøre paa dette Sagens Standpunkt. Saa meget mindre burde vi gjøre et saadant Forslag, som man jo heller ikke kan lade ude af Betragtning, at samtidig med at vi ad den Vej føres nærmere til Lydsland, føres ogsaa Lydsland nærmere til os, og at det absolut burde tages under Overveielse, hvorvidt man kunde lade en saadan Havn som den ved Gjedserodde ligge uden Beskyttelse.